

[Transcript] Genstart / Anoreksiens magt

Jeg hedder Camilla, og jeg har brugt det mest af mit liv på, og ikke rigtig kunne finde min plads i verden.

På en måde så, at mit liv stod meget på pause. Jeg har været indlagt det mest af mit liv, og når jeg kan være indlagt, så har jeg misgået rundt som en tom skal.

Nu er jeg 30, og de sidste borgere har jeg begyndt at lære, hvordan jeg egentlig er i verden, og er også begyndt at være ret vild med livet og kunne lide at være her.

Camilla har været dødsøg med anorexi, en sygdom, der er modbydelig og unskabsfull i sin essens. Når man først har den, er man ofte som besat.

Man modarbejder behandling, mens man buktavligt talt er i gang med at tage livet af sig selv.

Et nyt stort forskningsgenbrud inden for biologien viser, at ændringer i tarmen fastholder i sygdommen, når først man har den.

Man skal forestille sig, at bakteriet fra tarmen kan sende signaler til hjernen, det vi har kunne måle de signalmolekyler i blodet på patienter med anorexi.

Der er dog stadig langt til det medicinske miracle, der kan hjælpe de flere tusender, der alene her i Danmark lider af anorexi.

Men måske i dag, så kan vi give dig en til, lige nu kan vi ikke.

Genstart handler i dag om at forsvinde ind i sygdomens vandvid, og om at komme ud igen.

Mit navn er Anna Ingris.

Camilla, vil du ikke fortælle om en episode fra din hverdag nu?

Nu hvor du har det godt, eller i hvert fald meget bedre, og hvor den her episode kan jeg få dig til at tænke, at det her havde været utænkligt for ganske kort tid siden?

Der er bare ret mange episodes, hvor jeg for eksempel cykler, og jeg bare tænker, at det skal da egentlig meget fedt det her.

Eller jeg ligger i vandet, og ligger bare og kigger op i himlen.

Eller mindet vil han lave en eller anden TikTok-dans, og vi griner, og jeg kan mærke det helt ned i maven.

Og de der små øjne der, og det der liv, som jeg har gået så meget glip af, som jeg ikke har haft øje for, hvor godt det også kunne være.

Nu er Camilla godt på vej ud i livet.

Men siden hendes tidlige teenageår og indtil for få år siden, har hun været indlagt utalt i gang.

Camilla, du har været meget usikker på, om du havde lyst til at tale med mig i dag.

Du har vejs også sprunget fra på et tidspunkt under vejs.

Hvad er det, du er så bekymret for ved at tale om din sygdom?

For det første ser jeg det jo ikke som om, at jeg har en sygdom.

Altså, jeg har en hel masse problematikere og udfordringer, som en masse mennesker har.

Og derfor har det altid været svært for mig at se, hvordan det bliver portrateret i medierne.

Der er aldrig rigtig nogen, der spørger, hvilket menneske man er, eller hvilket menneske man har lyst til at være.

I stedet for så bliver der fokuseret på alt det, som jo ikke betyder noget, men som jo bare blev nogle strategier for at kunne være til.

Nå, hvad var ad du så? Hvad spiste du så? Hvor meget motionerede du?

Altså, fuldst den de idiotiske spørgsmålet.

Okay.

Camilla, jeg vil forsøge at lave med at stille det idiotiske spørgsmålet så.

[Transcript] Genstart / Anoreksiens magt

Ja, det er en god idé.

Jeg ved også jo, at du ikke har lyst til at stå frem med dit efternavn. Vi kælder dig bare Camilla.

Ja.

Hvorfor har du ikke lyst til det?

Jeg er fuldst den de færdige med at bruge mit liv på det her.

Og derfor har jeg lyst til at møde mennesker, som jeg møder, altså for første gang, uden at de kender min historie.

Du har været syg det mest af dit liv, nærmest frem til nu.

Ja.

Hvordan er din hukommelse om alle de her år?

Åh.

Jeg husker, altså jeg husker stort at se det ikke noget fra mit liv.

Altså, når jeg tænker tilbage på det, så er det mest af alt en kropslig fornemmelse.

Et ubehagel og sådan en klump i maven, og måske altså en lidt begynder at svide lidt, og jeg får lidt dårligt.

Derfor er jeg var trotten og så til forvevet tre år siden.

Det føles lidt som om, at jeg blev, det ved jeg ikke har været lagt på is eller sådan noget.

Hvordan påvirket din familie?

At se deres datter og syster forsvinde helt væk, gå i hi.

Altså, jeg tror, det har været meget svært for mig at se, hvilken smerte det har påført min familie.

Og især min suskne, som på en eller anden måde i mange år er blevet ligesom skubbet helt ud, fordi at fokus har været på mig.

Nu generaliserer jeg selv selvom, at jeg har meget imod det, men anoratikere og sådan generelt, de er jo de mest belastende mennesker i verden at være omkring.

Altså, det er så op i røven på sig selv.

Det er bare mig, mig, mig, mig, mig.

Og det er selvfølgelig ikke særlig flaterende at stå og sige om sig selv, men det er bare sådan, jeg har været og til dels også stadig noget, som jeg skal arbejde med.

Fordi, at det er sygdommen gør, den går ind og overtager alt, så der ikke er noget menneske tilbage.

Og så, at alle andre mennesker også er ligegyldigt, fordi det her er jeg skal, og så må I lige flytte jer.

Så det er sygdommen, der er det mest belastende i verden, måske ikke så meget mennesker?

Ja, det har du ret i. Det var godt, at du lige sagde det.

Det er jo den, jeg også selv køber ind på.

Det er sygdommen, som ødelægger alt på denne vej.

Du er 12 år gammel, da du begynder at blive syg.

Vil du ikke beskrive dig selv før det? Altså, hvordan var du som barn?

Jeg var et enormt selvstændigt barn.

Også sådan et meget bestemt barn, og et barn, som måske godt kunne virke ret vredt.

Følte du dig udenfor, da du startede i skolen, at du ikke rigtig passede ind?

Jeg havde glædet mig rigtig meget til at komme i skole, og jeg elskede det faglige.

Det er dermed at skulle løse nogle ting og blive udfordret intellektuelt.

Det var vildt godt for mig.

Men så snart, at der ligesom begyndte at komme, det der mere sådan sociale aspekt, så har jeg altid følt, at jeg ikke passede ind.

[Transcript] Genstart / Anoreksiens magt

Og at jeg ikke var nok, eller jeg var forkert, eller alle andre var bedre end mig.
Jeg tror altid, at jeg har gået ud i verden med sådan en mistilded.
Hvor jeg altid har forventet, at folk ikke kunne lide mig.
Børn er jo bare nogle gange lede.
Altså, jeg blev jo ikke måffet, og jeg var heller ikke selv absolut det venligste barn.
Altså, fordi jeg netop var sådan en, der inden hun slog, eller råbdeller, så jeg holdte en kæfteller.
Altså, fordi jeg havde mine meninger, og jeg var ikke særlig god til måske altid lige at gøre det på den mest konstruktive måde.
Netop også, fordi jeg havde svært ved, egentlig at forholde mig til mine følelser.
På et tidspunkt får du så også en kæreste, som ikke er særlig sød ved dig.
Ja. Det var helt klart forholdet til ham, som var meget, meget uhandlingsmæssig for mit sind.
Fordi, at jeg simpelthen nok blev nedbrudt langsomt altså sådan.
Og det visste jeg jo ikke, hvordan jeg skulle være i.
Jeg var jo stadig et barn.
Det satte gang i en spirale af negativ følelse ind i mig selv.
Det var sådan, som om, at jeg i de år var i sådan en enorm stort alarmberedsskab.
Nogle nunde samtidig med det her, og det er der så en venine, der er på en måde for introduceret slankekor for dig.
Ja.
Jeg har jo ikke sådan haft sådan nogle tætte veniner, men på det tidspunkt vil jeg veninde med en som er et år ældre end mig,
og jeg ser vildt meget op til hende, og vi bliver rigtig gode veniner, og vi er meget, meget sammen.
Og jeg synes på en eller anden måde, at det er sådan helt vidunderligt endelig at være en andens person.
Men hendes mor har været på slankekor, og det har hun på sin vis nok også lidt.
Og jeg har aldrig nogen siden tænkt over mad som sådan.
Men det bliver ligesom en introduktion til, at der er noget, der er godt at spise og noget, der er dårligt at spise.
Og det første langstidig tid er jeg bare sådan, det er noget pjæt, hvad er det for noget.
Jeg tager sådan lidt pisse på det og gør sådan lidt grine med det, og så tror jeg bare, at jo mere krise jeg kommer i,
jo mere bliver det på en eller anden måde noget, jeg griber fat i.
Jeg begynder at bevæge mig mere og finde bare ud af, at jo mere jeg bevæger mig, og jo mindre jeg spiser, jo mindre føler jeg.
Og jo mere kan jeg tage afstand til alt det, der kanes der, som jeg ikke aner, hvordan jeg skal håndtere at være i.
Hvordan hænger de der ting sammen fortællert om den følelse, som gør det nemmere at være i det, der kanes,
når man for eksempel ikke spiser eller når man bevæger sig meget.
Hvad er det for en følelse, som på en eller anden måde nærmest giver ro?
Det er sådan et frirum, altså fordi du fysisk og mentalt bliver helt tom.
Altså hvis du ikke har energi nok, og kun lige til, at kroppen fungerer, så har du heller ikke tankevirksomheden.
Altså der sker ingen død kognitivt, den står simpelthen stille, og det du bruger din energi på,

[Transcript] Genstart / Anoreksiens magt

det er jo så rettede måde.

Og jeg havde at sige det, men det handler jo lidt om kontroll, og det er også bare en floskel i forhold til det her.

Men det er jo en måde at rette sin opmærksomhed et sted hen, som ikke gør undt.

Fokuserer på noget, som er mere håndgribeligt.

Og samtidig med det hjem, så bliver det svært at følge noget.

Så da du udvikler her begyndelsen på anorexi, så handler det sådan set overhovedet ikke om, at du gerne vil tabe dig?

Nej, på ingen måde. Altså jeg var heller ikke et tygt barn.

Og selv hvis jeg havde været det, så ville det ikke have noget at sige.

Altså det handler simpelthen om, at jeg havde en livskris, og sådan tror jeg det er for alle i den situation.

Der sker nogle ting, som man ikke håndterer, og så vælger man, eller man vælger ikke.

Man finder ud af, at der så er noget andet, der fungerer.

Som i første omgang virker, og så lige pludselig ender det med, at man sidder i saksen.

Fordi det er tæde i kontrollen?

Fordi at man ikke længere selv har nogen kontroll i.

Anorexien får mere og mere tag i Camilla, og bare som 13-årige bliver hun indlagt på en psykiatrisk ungdomsafdeling.

Hvordan oplever du det første gang, du bliver indlagt?

Du bliver indlagt.

Enormt såfuldt.

Enormt angstprovokerende, og jeg tror, at der blev jeg for alvor ved helt inde i kernen.

Fordi jeg sidder i den her krise, og det eneste, jeg føler, kunne hjælpe mig, det visste jeg, at de ville tage fremme, eller forsøge at modarbejde.

Og altså ikke at spise?

Ja.

Hvordan vil du beskrive det sted, du kom til under din første indlæggelse?

Hvad er det, man skal forestille sig?

Der er lidt farve rundt omkring det, stadig ikke sådan nogle institutionsmøklere, så de minder måske lidt om en efterskolen.

Der er nogle fælles rum med sovefære og fjernsyn, og der er værelserne, hvor vi er på, det gør nok hospitalsingen.

Der er lange borger, hvor man skal sidde og spise, og så er der en afdeling, som er lukket, hvor der er noget glas indtil.

Og der er en gård med hegn rundt om.

Der er nogle ude områder, og det er jo egentlig på overfladen ikke slemt.

Men det føles som om, at det liv, jeg havde inde i mig, og det menneske, der trods alt var tilbage, som jeg lidt synes, jeg kendte, og som jeg følte var mig selv, det blev bare taget frem og der.

Hvordan vil du beskrive stemningen, det sted der?

Anspændt.

Altså enormt anspændt.

Alle var på vagt.

Og det var meget voldsomt for mig at opleve folk, der var romt og skrej, og blev holdt fast, og sku i

[Transcript] Genstart / Anoreksiens magt

billede, og den der distanci for personalet, at nu kl. 15, nu går vi hjem.

Selvom at der var en, som måske romt og skrej, og skedet sig selv, det var sådan et meget dehumaniserende sted at være jo.

Jeg tror, man skal prise så lykkelig for, hvis man ikke kommer i berøring med det psykiatiske system. Fordi jeg tror, at de fleste kunne komme ud på den anden side meget hurtigere, hvis de egentlig bare blev mød, som et menneske, der har det svært.

De her andre patienter, der også er på stedet.

Hvordan har du det med dem, altså spejler, jeg også i hinanden måske, især jeg patienter med anorexi.

Altså, man er jo først ved at finde ud af, hvem man er og hvilken identitet man har.

Og den, jeg troede, jeg var, fik jeg fortalt for forkert, så jeg kunne egentlig ikke særlig godt lide den person.

Og så får jeg videre, at jeg er det her at komme ind i en rømme, netop, hvor der er nogen andre som os er det her.

Og ja, så spejler man sig, og det bliver bare et meget usundt miljø at være i, fordi man ikke hjælper hinanden på en positiv måde.

Og nu spørger jeg om noget, som selvfølgelig alt for banalt i forhold til, hvor komplekst jeg ved det er.

Men bliver det også sådan, at man næsten fast holder hinanden i sygdommen anorexipatienterne imellem?

Ja, sådan er det 100%. Altså, de første mange år var det jo, hvor banalt den kan lide en konkurrence for hvem der kunne tage den mest yderliggående.

Og det er sådan hele den måde, systemet fungerer på, som bare ikke fungerer.

Men det er også bare vigtigt at sige, at dem, jeg har set, er kommet videre over mig selv, der har det været ligegyldigt hvilken behandling, jeg så indhade fået tilbudt.

Fordi i sidste ende handler det kun om dig selv, og du skal nemlig være klar, og det er det, hvis du ikke er klar.

Men så kan alle mulige stå og skupe på, og der kan laves alle mulige utopiske behandlingsstrategier i forhold til hvad der skal til.

Men hvis du ikke er klar, og hvis du ikke vil, og når jeg siger vil, så handler det om, hvis du ikke handler på det, så er der ikke noget at gøre.

Du har svært, Camilla, ved at huske den ene situation fra den anden. Det er sådan lidt et sort hull i et hig.

Kan du alligevel beskrive det vandved, der følger med sygdom?

Det er svært at beskrive, fordi hvis jeg skal beskrive nogle specifikke ting, så skal jeg fortælle om nogle ting, som jeg ikke mener, er konstruktivt at fortælle om.

Fordi der ikke er nogen, der får noget ud af at høre om de vanvittige ting, jeg har gjort i sygdomens navn.

Jeg kan bare sige, at der ikke er nogen grænser for, hvor langt man vil gå for at efterleve det, som sygdom fortæller en man skal gøre.

Det er et nede drægtigt, og det er fuldstændig med skyggklapper for, hvad betydning det har for andre mennesker for sig selv.

Fordi man skyer ikke nogen midler for at nå det mål.

Så det er enormt sovfuldt egentlig, og også skamfuldt at tænke på alle de ting, som jeg har gjort for

[Transcript] Genstart / Anoreksiens magt

vat.

Altså er vildten nytte.

Det går under at tænke på også, når jeg tænker på, hvad jeg har været vidende til under mine enlængelser.

Hvor de har drevet folk hen.

Hvor mange, der faktisk har mistet deres liv til denne her sygdom, og hvis ikke, som følger af fysiske kommunikationer, så er jeg ad valg.

Det er bare meget ødelæggende for alle, og for alle, der er i berøring med folk, som på en eller anden måde har kommet det her sted hen.

Anoxi er jo en sygdom, som folk dør i.

Kan du genkende kende den kraft?

Ja.

Jeg har i mange år bare ventet på, at det ville ske for mig.

Fordi jeg kunne ikke holde ud og leve det liv længere, men jeg kunne heller ikke på det tidspunkt,

Hade jeg ikke krefterne og ressourcerne til at kæmpe i mod.

Jeg havde opgivet, at mit liv kunne blive anderledes.

Jeg følte, jeg havde tapt til sygdommen.

Jeg kunne blive arg i året, når folk døde omkring mig, fordi jeg følte, det var uretfærdigt, at det ikke var mig.

Når du tænker over det i dag, og har du så en fornemmelse af, at du er sådan som person, og også er mere disponeret for at få anoxi, er der et eller andet ved dine karaktertræk, som også sætter dig i en risikogruppe for at udvikle anoxi?

Ja, 100 procent.

Jeg tror, at man bager en sårbar hød med sig eller nogle karaktertræk,

fordi jeg vil faktisk sige, hvad kan man sige på den anden side.

Så ansætter jeg mig selv som et af de stærkeste mennesker, jeg selv har mødt nogen til.

Og et af de mest irriterende mennesker også.

Det, man skal huske på, og det, som jeg synes er også vigtigt for dem, som måske sidder der, som jeg også har gjort, og tænker, det bliver aldrig anderledes, det er for evigt.

Der er ingen grund til at leve det her liv, så synes jeg bare, det er vigtigt at sige,

at man kan gøre svære ting, fordi de mennesker, som ender i denne situation,

har en styrke, som i hvert fald er helt særlig, og som mange andre mennesker måske ikke har, og det er jo den, man skal bruge, når man så skal ud af det.

Altså intet varer for evigt.

Så det, der bringer ind i syddom, er det samme, der skal bringe ind ud af den?

Ja.

Man skal vilde det, men man skal også gøre det,

og det er det, der er svært, de fleste vil det gerne, men de handler ikke på det.

Så det vil sige, at måske et par år skal du hver gang du handler eller tænker,

så skal du gøre det modsat, at det, der falder dig naturligt, og er intuitivt.

Du skal gøre det, der føles allermest farligt.

Og det er jo den styrke, du skal bruge, fordi hver eneste sekund,

skal du bruge energi på at gøre det modsat af, hvad du egentlig har lyst til at gøre eller tænke.

På et tidspunkt for cirka tre år siden, begynder Delisa stille at vinde for Camilla.

[Transcript] Genstart / Anoreksiens magt

Hun vil det.

Og skridt for skridt begynder hun så også at handle på det.

Det første langeste stykke tid, der var det sådan en meget tunnelsyn.

Det var så afsendtig svært at være i.

At der var kun én vej, og det var frem.

Og at jeg kunne ikke forholde mig til noget, det var ligesom fokus.

Men på et tidspunkt, så er det ikke sådan længere.

Hvorfor ligger Delisa høj grad?

Og så begynder de der små, glemt og lykkelige at komme,
og hvor man faktisk tænker, det er faktisk okay, det her.

Altså, jeg tager tit mig selv i at tænke sådan.

Det er jo sgu da lige godt at tage livet altså.

Det havde jeg ikke troet.

I modsætning til de første år i ungdomspsykiatrien

oplever Camilla denne her gang,

at sundhedspersonalede hjælper hende rigtig meget,

at de ligesom har hendes ryk.

Min læge og det behandlingspersonale har været,

og det er jo nogen, som jeg kender, ekstremt godt.

Og de kender mig ekstremt godt.

Det har været så motiverende, at jeg har kunne se,

at de har været stolt over det arbejde, jeg gør.

Altså, det har bare betydet rigtig meget,

og det har betydet meget for, at jeg er blevet ved.

Og det har også betydet meget, at jeg sådan op rigtigt har kunne mærke,

at de faktisk, til forskel fra før hen,

hvor jeg jo heller ikke selv troede på det,

men at de også har troet på, at det her det kunne jeg godt.

Altså, i sære, når min forældre har sagt,

hvor det dejligt at se, at du bare klarer det godt,

altså, at vi ikke skal være bekymret for dem.

Det der er med, at der er andre mennesker, der tror på,

at man ikke er de der tilfælde, som aldrig nogen sin kommer videre.

Fordi jeg har jo bare været en svingdøjspatient.

Altså, jeg kunne lige så godt være end det samme sted,

så mange af dem, jeg har været indlagt med,

som stadig sidder på havdelen.

Eller som er død.

Altså, det kunne lige så godt have været mig.

Men når jeg tænker tilbage, så følte jeg sig om,

at fra den ene dag tilbage,

så besluttede jeg mig bare for, at nu var det slut.

Det er halvandet år siden nu, at du har haft et tilbagefald sist.

Ja.

[Transcript] Genstart / Anoreksiens magt

Vil du sige, at du er rask i dag?

Nej, slet ikke.

Det er helt det efterslæbe, altså.

Det, jeg skal arbejde med nu, det er alt det, der gjorde, at jeg blev syg.

Det er alt i år, hvor jeg har været syg.

Og så er det, hvordan jeg skaber et liv, hvor det ikke skal fylde noget.

Du har været syg fra 13 til slutningen 20'erne.

Ja.

Og det var mange år.

Ja.

Og nu er du 30.

Ja.

Og kigger tilbage.

Hvordan er det at tænke på de mange år, hvor du har været syg?

Altså, hvordan føles det?

Jamen, det har været en...

Det har været en proces, hvor jeg har skoet igen meget mange stadier, altså.

Først en brede, så en bitterhed.

Nu tror jeg, at...

Nu tror jeg, at jeg har accepteret det, men det er, men meget stor sov over, at mit liv blev sådan, fordi så er alle de der år bare gået.

Det var bare ikke sådan, jeg havde forestillet mig, at mit liv skulle være blevet.

Altså, jeg skulle jo alt muligt med mit liv.

Og jeg tror, at...

Jeg bliver bare nødt til at acceptere det, og så ikke bruge så meget energi på det, men bruge netop energin på, hvor jeg skal hen nu, og hvad jeg gerne vil.

Og forsøg at lave med at falde med i det der hulle med at kigge rundt,

og føle, at jeg er mindre at være,

eller at jeg er bagud,

eller...

at jeg er mindre rigtig,

fordi jeg ikke har alt det der,

som alle de andre nu har opnået.

Og heldigvis er der jo et langt

og godt liv foran dig.

Ja, det er jo...

Det er jo det, jeg satser på.

[Transcript] Genstart / Anoreksiens magt

Altså, det er jo bare fremad i bussen nu.
Hvad drømmer du om?
Jamen, hvordan forestiller du dig dit liv?
Jeg forestiller mig, at...
jeg bor i en eller anden hytte ved vandet.
Så bader jeg en masse,
og så kommer min nervøren i ESE
hele tiden rendende.
Og min brødre,
og jeg har måske fået mig en kæreste.
Måske bor vi en dag sammen,
og jeg har min hund,
Makker.
Og så har jeg fået et arbejde,
hvor det bare giver mening.
Og jeg ved ikke, hvad det skal være,
fordi jeg synes alt er spændende.
Men altså, så længe,
at jeg har de her fantastiske mennesker i mit liv,
så tror jeg, at så skal det nok gå.
Okay, Camilla, det lyder som en...
en meget god fremtid.
Ja.
Tak for besøget.
Tak.
Her slutter dagens genstart.
Den er sat sammen med Grønbark Jensen,
Linne Fabricius og Søren Elbeck.
Jeg hedder Anna Ingris.
Jeg hedder Anna Ingris.
Jeg hedder Anna Ingris.
Jeg hedder Anna Ingris.
Jeg hedder Anna Ingris.
Jeg hedder Anna Ingris.
Jeg hedder Anna Ingris.
Jeg hedder Anna Ingris.
Jeg hedder Anna Ingris.
Jeg hedder Anna Ingris.
Jeg hedder Anna Ingris.
Jeg hedder Anna Ingris.
Jeg hedder Anna Ingris.
Jeg hedder Anna Ingris.
Gå på opdaleset i alle deres podcast og radioprogrammer.